

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/38/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214223359
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4214223359.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, Žilina, IČO: 31 575 951 proti žalovanému: A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXXX/XX, H., o zaplatenie sumy 5.324,90 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 06.novembra 2018, č.k. 13C/475/2015-107, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku p o t v r d z u j e a vo výroku o trovách konania mení tak, že žalobcovi voči žalovanému priznáva právo na náhradu trov konania v celom rozsahu . Žalovanému voči žalobcovi nepriznáva nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 578,46 eura s vyčísleným úrokom vo výške 358,67 eura a s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 937,10 eura od 23.08.2012 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobu v časti 19,53 % úroku ročne od 23.08.2012 do zaplatenia zo sumy 4.901,99 zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 39,24 % do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, o ktorej výške súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením. V dôvodoch rozhodnutia poukázal na obsah žaloby, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd žalovaného zaviazal k úhrade nezaplatenej časti úveru vo výške 4.901,99 eura, nezaplateného úroku vo výške 358,67 eura, nezaplateného úroku z omeškania vo výške 4,24 eura, poplatku vo výške 60,- eur, s úrokom vo výške 19,53% ročne zo sumy 4.901,99 eura od 23.08.2012 do zaplatenia a s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 5.260,66 eura od 23.08.2012 do zaplatenia. Súčasne si uplatnil náhradu trov konania. Dôvodil tým, že žalovanému na základe úverovej zmluvy č. 20/274/11 zo dňa 07.09.2011 poskytol peňažné prostriedky vo výške 5.000,- eur. Uviedol, že poskytnutý úver a úroky sa žalovaný zaviazal splácať v pravidelných mesačných anuitných splátkach po 95,07 eura. Žalovaný po vyčerpaní úveru svoj záväzok splácať poskytnutý úver riadne a včas neplnil, v dôsledku čoho žalobca pristúpil k zosplatneniu úveru ku dňu 22.08.2012. Záverom dodal, že žalovaný do zosplatnenia úveru uhradil sumu 98,01 eura na splátku istiny.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 08.12.2016 (prvým v poradí), konanie v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 60,- eur zastavil, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 4.323,53 eura s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 4,24 eura a s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.323,53 eura od 23.08.2012 do zaplatenia. Žalobu v časti prevyšujúcej sumu 4.323,53 eura, ako aj v časti úroku vyčísleného sumou 358,67 eura, v časti 19,53 % úroku ročne a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania zamietol. Súčasne rozhodol o náhrade trov konania. Z dôvodu podaného odvolania Krajský súd v Nitre ako súd odvolací rozhodol uznesením č.k. 7Co/281/2017-87 zo dňa 31.07.2018 tak,

že rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku a v časti výroku o náhrade trov konania zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

3. Súd prvej inštancie opätovne rozhodol napadnutým rozsudkom (druhým v poradí) tak ako je to uvedeno v bode 1. Tohto odôvodnenia. Poukázal na to, že predmetom konania zostalo zaplatenie sumy 578,46 eura z nezaplatennej časti úveru, teda sumy prevyšujúcej právoplatne priznanú sumu 4.323,53 eura do sumy uplatnenej vo výške 4.901,99 eura, ako aj obchodný úrok uplatnený žalobcom vo výške 358,67 eura, vyčíslený do zosplatnenia úveru dňa 22.08.2012, ako aj obchodný úrok vo výške 19,53% ročne zo sumy 4.901,99 eura od 23.08.2012 do zaplatenia a 8,75% úrok z omeškania ročne zo sumy 937,10 eura (zostatok istiny vo výške 578,46 eura + vyčíslený úrok vo výške 358,67 eura).

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí neuviedol, ktoré navrhované dôkazy, ktoré je neúčelné doplniť odvolacím súdom, má súd prvej inštancie vykonať. Preto vo veci vykonal opäť len dokazovanie listinnými dôkazmi tvoriacimi obsah súdneho spisu, pričom na všeobecné obchodné podmienky veriteľa žalovaného účinné od 01.09.2011 s poukazom na bod 45. rozsudku Súdneho dvora C-42/15, neprihliadal, keďže tieto neboli podpísané zmluvnými stranami. Obdobne súd prvej inštancie neprihliadol ani na Obchodné podmienky žalobcu účinné od 03.03.2016, ktoré navyše, okrem absencie podpisu strán, ani neboli účinné v čase vzniku zmluvného vzťahu strán sporu. Dodal, že pokiaľ žalobca až v odvolaní (novota) poukazoval na Všeobecné obchodné podmienky Prima banka Slovensko, a.s., ktoré mali údajne tvoriť neoddeliteľnú súčasť úverovej zmluvy (aj keď žalovaný uzatváral úverovú zmluvu so spoločnosťou Dexia banka Slovensko a.s.), na tieto taktiež nemohol prihliadať, keďže netvorila súčasť úverovej zmluvy a žalobca ich vôbec nepredložil. Poukázal na to, že z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je zrejmé, prečo nemožno od dodávateľov žiadať, aby v úverových zmluvách uvádzali presný termín konečnej splatnosti a dobu trvania zmluvy, najmä keď doba trvania zmluvy, ale aj termín konečnej splatnosti, boli esenciálnymi náležitosťami zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy strán sporu. Zastal názor, že úprava doby trvania zmluvy v danom prípade úplne v zmluve absentuje. V tejto súvislosti poukázal na právny záver odvolacieho súdu, podľa ktorého dobu trvania zmluvy možno spoľahlivo vyvodiť (napriek absencii jej zrozumiteľného a presného uvedenia v zmluve) zo samotnej úverovej zmluvy, z ktorej bez pochyb vyplýva, že počet splátok, v ktorých mal žalovaný realizovať splácanie úveru bol 120 s tým, že splátky boli splatné v 5. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka bola splatná v kalendárnom mesiaci, ktorý nasledoval po mesiaci, v ktorom bol úver poskytnutý. Podľa odvolacieho súdu od tohto momentu začalo plynúť 120 mesiacov, žalovaný teda preukázateľne a nevyhnutne musel mať vedomosť o dobe trvania zmluvy a jej konečnej splatnosti. Súd prvej inštancie uviedol, že mu nie je zrejmé, prečo odvolací súd stotožňuje termín konečnej splatnosti úveru s dobou trvania zmluvy, a prečo by mal priemerný spotrebiteľ, zvyčajne neznalý počítania lehôt podľa dní, či mesiacov, vyvodzovať výpočtami niečo, čo profesionál dodávateľ do textu formulára úverovej zmluvy nedal a dať mal, pod hrozbou bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru. Súd prvej inštancie dodal, že ako konajúci súd je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu, a preto v zmysle vyššie uvedených skutočností zaviazal žalovaného aj na zaplatenie zostávajúcej časti úverovej istiny vo výške 578,46 eura. Rovnako žalovaného zaviazal na zaplatenie dlžného úroku splatného do predčasného zosplatnenia úveru, a to vo výške 358,67 eura a 8,75% úroku z omeškania ročne z uvedených súm v celkovej výške 937,10 eura, a to od 23.08.2012 až do zaplatenia.

5. Poukázal na to, že žalobca si uplatnil aj nárok na ďalší úrok, a to vo výške 19,53% ročne zo sumy 4.901,99 eura od 23.08.2012, teda od prvého dňa nasledujúceho po zosplatnení úveru, až do zaplatenia. Podľa názoru súdu, pokiaľ žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 22.08.2012 nemá na ďalší úrok vo výške 19,53% ročne z nesplatennej istiny vo výške 4.901,99 eura odo dňa nasledujúceho po vyhlásení predčasnej splatnosti nárok. Dôvodil tým, že riadny úrok z úveru predstavuje odplatu pre veriteľa za užívanie istiny úveru dlžníkom po dohodnutú dobu, t.j. do konečnej splatnosti úveru. Využitím práva predčasného zosplatnenia úveru zo strany veriteľa dochádza k zmene obsahu záväzku spotrebiteľa ako dlžníka, ktorý stráca výhodu splátok splatných do termínu konečnej splatnosti, ale dlžnú sumu čerpania musí vrátiť veriteľovi predčasne. Mal za to, že veriteľovi v danom prípade patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu, v danom prípade do 22.08.2012. Prijal záver, že po uvedenom dni žalobcovi už ďalší nárok na úrok z úveru nevznikol. Zaviazanie žalovaného na zaplatenie odplaty v podobe priznania uplatneného úroku z dlžnej istiny aj za obdobie po vyhlásení predčasnej splatnosti úveru do nešpecifikovanej budúcnosti by podľa názoru súdu prvej inštancie bolo v rozpore s ust. § 53 ods. 6 OZ,

keď by takáto odplata nepochybne prevýšila najvyššiu prípustnú odplatu, ktorú možno od spotrebiteľa požadovať pri poskytnutí peňažných prostriedkov. V tejto súvislosti poukázal na to, že v danom prípade výška úrokov vyčíslených z dlžnej istiny (len) od 23.08.2012 do dňa vyhlásenia rozsudku vo veci samej sumou 5.946,11 eura prevyšuje výšku úroku, ktorý by mal žalovaný zaplatiť do 07.09.2021 (maximálne 5.742,20 eura). Poukázal na to, že k takto vyčíslenému úroku súd nepripočítal ani úhrady žalovaného, žalobcom započítané na úrok a ani prísudok v podobe vyčísleného úroku do zosplatnenia úveru, ktoré nepochybne predstavujú ďalšie navýšenie úroku o sumu 937,13 eura. Uzavrel, že teda k 06.11.2018 by pri inom postupe súdu bol žalobcovi priznaný nárok na úrok až vo výške 6.883,24 eura (5.946,11 + 358,67 + 578,46). S poukazom na uvedené súd žalobu v časti 19,53% úroku ročne od 23.08.2012 do zaplatenia zamietol ako nedôvodnú.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca. Nestotožnil sa vyjadrením súdu, že žalobcovi neprináleží úrok po zosplatnení úveru. Dôvodil tým, že nárok na zaplatenie úroku trvá od poskytnutia peňažných prostriedkov až po ich vrátenie, teda aj po predčasnom zosplatnení. Uviedol, že obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Zdôraznil, že úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. Uviedol, že odstúpenie od zmluvy nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi naďalej trvá. Dodal, že ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Podporne poukázal na viaceré rozhodnutia súdov týkajúce sa danej problematiky. Rovnako sa vyjadril k výroku rozhodnutia súdu, ktorým priznal žalobcovi náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 39,24 %. Mal za to, že súd pri výpočte náhrady trov konania postupoval nesprávne, keď pri určení hodnoty sporu neprihliadal iba na žalovanú istinu vo výške 578,46 eur, ale prihliadal aj na sumu 60,- eur titulom poplatkov, v ktorej časti žalobca zobral žalobu späť, a ktorú súd považoval nesprávne za súčasť istiny a na príslušenstvo pohľadávky. Uviedol, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada. Podporne poukázal na uznesenie NS SR č.k. 6Obo/243/2007 zo dňa 27.11.2008. Záverom dodal, že uviedol podstatnú argumentáciu z odôvodnení súdnych rozhodnutí, na ktoré odkazuje aj citáciami priamo v texte svojho podania. Vzhľadom na vyššie uvedené žiadal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil tak, že návrhu žalobcu vyhovie aj v časti zmluvného úroku 19,53 % ročne z nezaplatennej istiny 4.901,99 eura od 23.08.2012 do zaplatenia a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

7. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v jeho zamietajúcom výroku podľa ust. § 378 CSP ako vecne správne potvrdiť a v časti, v ktorej rozhodol o trovách konania je potrebné podľa ust. § 388 CSP zmeniť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

8. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

9. Podľa § 53 ods. 6 OZ (účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy) ak predmetom spotrebiteľskej zmluvy je poskytnutie peňažných prostriedkov, nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch. Pri posudzovaní obdobnosti prípadov sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa, spôsob a mieru zabezpečenia jeho záväzku, objem poskytnutých peňažných prostriedkov a lehotu splatnosti.

10. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 4.901,99 eura ako nezaplatennej istiny úveru, úroku vo výške 358,67 eura, nezaplateného úroku z omeškania vo výške 4,24 eura, poplatku vo výške 60,- eur, úroku vo výške 19,53 % p.a. zo sumy 4.901,99 eura od 23.08.2012 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 8,75 % p.a. zo sumy 5.260,66 eura od 23.08.2012 do zaplatenia. Zároveň si uplatnil trovy konania.

Žalobca so žalovaným uzatvorili úverovú zmluvu č. 20/274/11 zo dňa 07.09.2011, na základe ktorej boli žalovanému poskytnuté finančné prostriedky v sume 5.000,- eur, ktoré sa zaviazal splácať v dohodnutých mesačných splátkach. Žalovaný dohodnuté splátky pravidelne a včas neplatil, preto žalobca listom zo dňa 08.08.2012 rozhodol o predčasnej splatnosti celého úveru a vyzval žalovaného na predčasné splatenie istiny predmetného úveru spolu s príslušenstvom v lehote do 21.08.2012. Žalovaný svoj dlh nezaplatil. Súd prvej inštancie následne rozhodol rozsudkom (v poradí prvým) č.k. 13C/475/2015-71 zo dňa 08.12.2016 tak, že konanie v časti o zaplatenie poplatkov vo výške 60,- eur zastavil. Žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 4.323,53 eura s vyčísleným úrokom z omeškania vo výške 4,24 eura a s 8,75% úrokom z omeškania ročne zo sumy 4.323,53 eura od 23.08.2012 do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 14,46% do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, o ktorej súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia. Proti tomuto rozhodnutiu v zamietajúcej časti a v časti úpravy trov konania podal odvolanie žalobca. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Súd prvej inštancie následne rozhodol rozsudkom druhým v poradí zo dňa 06.novembra 2018, č.k. 13C/475/2015-107 tak, ako je uvedené v bode 1 tohto odôvodnenia.

11. Proti tomuto rozsudku do zamietajúceho výroku a výroku o trovách konania podal odvolanie žalobca. Žalovaný odvolanie nepodal preto predmetom odvolacieho konania bol výrok rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým žalobu v časti 19,53 % úroku ročne zo sumy 4.901,99 eura od 23.08.2012 do zaplatenia zamietol.

12. Po prejednaní veci dospel odvolací súd k záveru, že odvolanie žalobcu proti zamietajúcemu výroku nie je dôvodne podané. Súd prvej inštancie tento nárok žalobcu zamietol z dvoch dôvodov. Prvým dôvodom pre zamietnutie tohto nároku bol právny názor súdu prvej inštancie v tom, že po splatnosti úveru t.j. od 23.08.2012 žalobcovi tento nárok nepatrí a môže si uplatniť iba úrok z omeškania. Odvolací súd sa s týmto záverom súdu prvej inštancie nestotožnil a v tejto súvislosti uvádza, že v zásade zotráva na svojom názore vyslovenom aj vo svojich iných rozhodnutiach vydaných v obdobných veciach. Je nesporné, že zosplatením úveru sa mení deň splatnosti úveru, teda dlžník nemá možnosť naďalej splácať úver v dohodnutých splátkach z dôvodu porušenia jeho zmluvných povinností. Ide teda o sankciu pre dlžníka, ktorý riadne nesplácal úver v mesačných splátkach. Z uvedenej zmluvnej podmienky však nepochybne vyplýva aj tá skutočnosť, že dlžník je povinný vrátiť veriteľovi (banke) zostatok istiny úveru spolu s príslušenstvom. Príslušenstvom úveru sú potom riadne zmluvné úroky ako aj úroky z omeškania. Je zrejmé, že ak by od momentu predčasnej splatnosti úveru už dlžník nebol povinný platiť úroky, potom by veriteľovi nebola priznaná odplata a za poskytnutie finančných prostriedkov by už dlžník neplatil žiadnu sumu. Odvolací súd poukazuje na to, že úroky dohodnuté pri poskytnutí úveru predstavujú odplatu za užívanie požičanej istiny, pričom úroky z omeškania predstavujú zákonnú sankciu za omeškania so splatením istiny a veriteľ ich môže požadovať, i keď neboli dojednané. Požiadavka vrátiť poskytnuté prostriedky, aj povinnosť platiť úrok z nevrátenej čiastky úveru aj po zosplatení úveru je preto opodstatnená, v opačnom prípade by sa veriteľ využíjúc oprávnenie dané mu zákonom, ktoré je dôsledkom porušenia povinností dlžníka dostal do horšieho postavenia ako mal pred porušením povinností dlžníkom.

13. Druhým dôvodom pre zamietnutie nároku na zaplatenie zmluvného úroku z úveru po splatnosti úveru bol záver súdu, že priznanie úroku z úveru vo výške 19,53 % úroku ročne zo sumy 4.901,99 eura od 23.08.2012 do zaplatenia by bolo v rozpore s ust. § 53 ods. 6 OZ, pretože takto priznaná odplata by nepochybne prevýšila najvyššiu prípustnú odplatu, pretože výška úroku z dlžnej istiny len od 23.08.2018 do vyhlásenia rozsudku t.j. do 06.11.2018 by predstavovala sumu 5.742,20 euro. Vo vzťahu k tomuto dôvodu, pre ktorý súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol žalobca neuviedol v odvolaní žiadne dôvody. Odvolací súd sa zaoberal správnosťou tohto argumentu súdu prvej inštancie a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je treba považovať v tomto smere za správne. Aj keď odvolací súd v zásade nespochybňuje právo veriteľa na priznanie úrokov po splatnosti úveru, tieto je možné veriteľovi priznať iba za predpokladu, že nesmie odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch (§ 53 ods. 6 OZ účinného v čase uzatvorenia úverovej zmluvy). Súd prvej inštancie v dôvodoch rozhodnutia vyčíslil výšku úrokov, ktorú by do dátumu jeho rozhodnutia bol povinný žalovaný v prípade vyhovieť žaloby v tejto časti zaplatiť a s ohľadom na túto skutočnosť posúdil túto odplatu za tak vysokú, že by

odplata podstatne prevyšovať odplatu obvykle požadovanú na finančnom trhu za spotrebiteľské úvery v obdobných prípadoch, čo považoval za neprípustné.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu je tento záver súdu prvej inštancie správny. Z obsahu Zmluvy o úvere zo dňa 07.09.2011 vyplýva, že žalobca žalovanému poskytol úver vo výške 5.000 euro v 120 mesačných splátkach s ročným úrokom 19,53 %. Okrem toho sa žalovaný zaviazal zaplatiť jednorazový poplatok za poskytnutie úveru 100,- euro a za správu úverového účtu vo výške 1,99 euro mesačne (najmenej t.j. 238,80 eura pri 120 splátkach) , a tiež bližšie nešpecifikované poplatky súvisiace s úverovou zmluvou uvedené v Sadzobníku súdnych poplatkov, pričom je treba vychádzať z toho, že aj poplatky spojené s úverom ešte zvyšujú výšku odplaty za poskytnutie úveru vyjadrenú v ročnom úroku. Je teda treba vychádzať z toho, že ak sa okrem úroku vo výške 19,53 euro žalovaný zaviazal zaplatiť aj vyššie spomínané poplatky odplata za poskytnutie úveru by bola ešte vyššia ako je dohodnutý úrok. Za podstatné však odvolací súd považoval skutočnosť, že výška dohodnutého úroku v zmluve - 19,53 %, pri zohľadnení 10 ročnej splatnosti úveru podstatne prevyšuje podľa údajov Národnej banky Slovenska výšku úrokovej miery zistenú za september 2011, teda v čase uzatvorenia zmluvy / <https://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-institucie/banky/statisticke-a-analyticke-prehlady/urokova-statistika/bankova-urokova-statistika-uvery> / pre úroky s fixáciou nad 5 rokov, ktorá predstavuje hodnotu 13,66 %, teda ročne takmer o 6 % úrok vyšší ako priemerný úrok, ktorý poskytovali v tom čase banky spotrebiteľom za obdobný úver. Nepochybne súd prvej inštancie správne posúdil zmluvu o úvere, ktorú strany sporu uzatvorili ako spotrebiteľskú zmluvu , na ktorú sa vzťahuje ust. § 53 ods. 6 OZ, preto bolo povinnosťou súdu zaoberať sa aj tým, či výška dohodnutého zmluvného úroku s ohľadom na dobu trvania splátok a tiež dojednania uvedené v bode 7.2.1. o povinnosti žalovaného zaplatiť až do zaplatenia dohodnuté úroky z úveru sú v súlade s ust. § 53 ods. 6 OZ. Napriek tomu, že súd prvej inštancie vo svojich dôvodoch poukázal na použitie ust. § 53 ods. 6 OZ žalobca v podanom odvolaní v tomto smere žiadne argumenty neuviedol. Odvolací súd vzhľadom k vyššie uvedenému dospel k záveru, že takto dohodnutá odplata bola dojednaná v rozpore s ust. § 53 ods. 6 OZ (v znení v čase uzatvorenia zmluvy), preto potom , čo doplnil dôvody uvedené súdom prvej inštancie, jeho rozsudok v napadnutom zmietajúcom výroku ako vecne správy potvrdil.

15. Vo výroku o trovách konania odvolací súd zohľadnil argumenty žalobcu v podanom odvolaní ako dôvodne podané. Žalobca bol v konaní v istine takmer plne úspešný až na čiastočne späťvzatie žaloby v rozsahu 60 ,- euro. Neúspešný bol žalobca iba v nároku na priznanie príslušenstva - úroku z úveru po splatnosti úveru, preto mu patrí plná náhrada trov konania, ktorá sa odvíja od úspechu v časti týkajúcej sa priznanej istiny. Odvolací súd, preto v časti týkajúcej sa nároku na náhradu trov konania zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (§ 388 CSP) a v konaní úspešnému žalobcovi podľa ustanovenia § 396 ods. 1,2 v spojení s § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalovanému ich náhradu v celom rozsahu. O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešnému žalovanému ich náhradu nepriznal, pretože mu v súvislosti s týmto konaním žiadne trovy nevznikli.

16. Rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov v senáte 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).